

4) Czy w okolicznościach podobnych jak w postępowaniu przed sądem krajowym skarżącej spółce przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego przy nabyciu nieruchomości — apartamentu w Sofii?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1; bułgarskie wydanie specjalne: rozdział 9, tom 3, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-164/11)

(2011/C 186/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanowiwszy przepisów niezbędnych do dostosowania systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy 2003/96/WE (¹), mimo upływu okresu przejściowego przewidzianego w art. 18 ust. 10 akapit drugi wspomnianej dyrektywy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stwierdza w skardze, że mimo upływu w dniu 1 stycznia 2009 r. okresu przejściowego przysługującego pozwanej, nie dostosowała ona wciąż wszystkich elementów swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy. Zdaniem władz francuskich ustawa nr 2010-1488 z dnia 7 grudnia 2010 r., uchwalona i wprowadzona w życie po upływie terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, dokonuje transpozycji do prawa krajowego przepisów omawianej dyrektywy. Zdaniem Komisji skargę należy rozpatrywać, biorąc pod uwagę stan prawa krajowego obowiązującego w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii.

Komisja twierdzi, że Francja w każdym razie nadal nie dostosowała wszystkich elementów swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej, by były one zgodne z przepisami dyrektywy. Skarżąca odrzuca argument władz krajowych, zgodnie z którym dyrektywa nie zakazuje podwyższania stawki podatku akcyzowego w zależności od regionu geograficznego. Przeciwnie, jej zdaniem dyrektywa ustanawia zasadę jednolitej stawki dla energii elektrycznej zużywanej na terytorium jednego państwa członkowskiego i wyczerpująco wymienia wyjątki od tej zasady w art. 5, 14, 15 i 17.

Komisja odrzuca ponadto twierdzenie władz francuskich, jakoby „zachowane zróżnicowanie podatkowe” nie powodowało zagrożenia wystąpieniem nadużyć, nie prowadziło do dodatkowego obciążenia podmiotów gospodarczych i nie stanowiło przeszkody w dostępie do rynku dostawców zagranicznych.

(¹) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État w dniu 18 kwietnia 2011 r. — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI) przeciwko Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

(Sprawa C-179/11)

(2011/C 186/23)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (rada stanu)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CIMADE i Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)

Strona pozwana: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration (minister spraw wewnętrznych, zamorskich, wspólnot terytorialnych oraz imigracji)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. (¹) gwarantuje prawo do korzystania z minimalnych warunków przyjęcia, ustanowionych w tej dyrektywie, osobom ubiegającym się o azyl, w wypadku których państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek o udzielenie azylu, postanawia, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. (²), zwrócić się do innego państwa członkowskiego, które uznaje za właściwe za rozpatrzenie wskazanego wniosku, przez okres trwania procedury przyjęcia albo ponownego przyjęcia przez to inne państwo członkowskie?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:
  - a) czy obowiązek zagwarantowania minimalnych warunków przyjęcia, spoczywający na pierwszym państwie członkowskim, ustaje w chwili wydania decyzji akceptującej przez państwo wezwane, w chwili rzeczywistego przyjęcia lub ponownego przyjęcia osoby ubiegającej się o azyl, czy też w innej chwili?

- b) które państwo członkowskie ponosi wobec tego koszty zapewnienia minimalnych przyjęcia przeżycia przez ten okres?

- (¹) Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie T-33/05 Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 kwietnia 2011 r. przez Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. (Cetarsa)

(Sprawa C-181/11 P)

(2011/C 186/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. (Cetarsa) (przedstawiciele: M. Araujo Boyd, J. Buendía Sierra i Á. Givaja Sanz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2004) 4030 wersja ostateczna z dnia 20 października 2004 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 [WE] (sprawa COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania),
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 3 zaskarżonej decyzji grzywny poprzez ustalenie jej nowej kwoty na 1000 EUR i tytułem dalszego żądania ewentualnego, w przypadku gdy nałożona grzywna nie byłaby taka sama, jak grzywna nałożona na producentów, ustalenie grzywny na 2 905 200 EUR, kwotę będącą wynikiem otrzymanym po zastosowaniu 40 % obniżki z uwagi na okoliczności łagodzące do maksymalnej granicy 10 % obrotu, niezależnie od mającej następnie zastosowanie do Cetarsy obniżki ze względu na współpracę w trakcie dochodzenia, tak jak zostało uznane przez Sąd.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo w odniesieniu do zgodności z prawem zachowania Cetarsy w świetle krajowych ram prawnych.

Wnosząca odwołanie podnosi również, że Sąd dopuścił się błędu dotyczącego przeinaczenia elementów ustawodawstwa krajowego obowiązującego w momencie naruszenia, co doprowadziło do niesłusznego uznania przez Sąd, iż zachowanie przetwórców było bardziej szkodliwe, niż zachowanie wytwórców i że poprzez swe działania przetwórcy znacznie wykroczyli poza to, co było dozwolone w ramach prawnych.

Wreszcie wnosząca odwołanie podnosi, że w odróżnieniu od pozostałych uczestniczących przedsiębiorstw, obniżka przyznana ze względu na niepewność wywołaną przez przepisy krajowe nie miała żadnego wpływu na obliczenie grzywny nałożonej na Cetarsę.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-184/11)

(2011/C 186/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i C. Urraca Cavedes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich środków związanych z wykonaniem wyroku Trybunału wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od C-485/03 do C-490/03 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. s. I-11887 (zwanego dalej „wyrokiem z 2006 r.”), dotyczącego uchybienia zobowiązaniom Królestwa Hiszpanii ciążącym na nim na mocy decyzji Komisji 2002/820/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz przedsiębiorstw z prowincji Álava w postaci ulgi podatkowej w wysokości 45 % kwoty inwestycji (Dz.U. 2002 L 296, s. 1); 2002/892/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Álava (Dz.U. 2002 L 314, s. 1); 2003/27/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz przedsiębiorstw z prowincji Vizcaya w postaci ulgi podatkowej w wysokości 45 % kwoty inwestycji (Dz.U. 2003 L 17, s. 1); 2002/806/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Vizcaya (Dz.U. 2002 L 279, s. 35); 2003/894/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz przedsiębiorstw z prowincji